

ἀκρών-νομαι Κύπρ. 'κρών-νομαι Κύπρ. 'κρών-νομαι Κύπρ. 'Αόρ. ἐκρώστηκα καὶ ἀκρώστηκα Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀκρώννομαι. 'Ο Ἀόρ. ἐκρώστηκα ἐσχη-
μίσθη ἐκ συμφύρ. τοῦ ἐκρώθηκα καὶ ἐκροάστηκα
τὸ ρ. ἀκροάζομαι.

1) 'Ακούω τινὰ μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαί τινος :
'Ακρώστου εἶντα 'ν' ποῦ σοῦ λαλοῦν (ἄκουσε μετὰ προσο-
χῆς τί εἶναι αὐτά, τὰ ὅποια σοὶ λέγουν). || Φρ. 'Ἄλλον
καὶ μὲν ἀκρών-νεται (ἐπὶ τοῦ μὴ προσέχοντος εἰς τὰ λεγό-
μενα). || Ἄσμ.

Τώρα 'κατὰ τὰ 'κρών-νεται τῶν πουλλιῶν ποῦ πετοῦσιν;

'Ἄν ἀντιζέλος ἐγίνηθες, 'κρώστου τὴν προσευκὴν μου,
τὸ 'εἶλα ἐσὺ ἢ ἴδια νὰ πάρῃς τὴν ψυχὴν μου.

Κόρη μου, σύντυθε καλὰ τὰ 'κρώστου μου τὸ 'ἐμένα
τὰ 'εἶται κάμνουν τὰ παιδικὰ οὐλ-λα τὰ προκομμένα.

Συνών. ἀκροάζομαι 1, ἀκροῶμαι 1, ἀκρουμάζομαι
1, ἀκρουμαίνω 1, ἀφτεάζομαι. 2) Πείθομαι, ὑπα-
κούω: 'Ἐν τοῦ ἀκρώστην τὸ 'ἐβλάφτην (δὲν ἐπείσθη εἰς
αὐτὸν καὶ ἐβλάβη). || Γνωμ. Καληώρα του ποῦ ἀκρών-νεται
τοὺς γονεῖς του. 'Οπκοῖος 'ἐν ἀκρών-νεται γονεῖς παραγω-
νίᾳς τδοιμᾶται (παραγωνίᾳς = εἰς ἀπομακρυσμένην γωνίαν.
'Ἐπὶ τέκνου δυστυχοῦντος διὰ τὴν ἀπειθείαν εἰς τοὺς γο-
νεῖς). || Ἄσμ.

Τῆς μάνας του 'ἐν ἀκρών-νεται, μόνον τὰ θέλει κάμνει.
Παρὰ τὰ 'κόφκεις τὰ θέρκα μου, κόψε τὴν τδεφαλήν μου,
γιατὶ ἐπαραιντέλ-λαν μου ἐμέταν οἱ γονεῖς μου.
τὸ 'ἐγὼ 'ἐν τοὺς ἀκρώστηκα, ἄς τὰ 'βρ' ἢ τδεφαλή μου.

Συνών. ἀκροάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 2.

ἀκρωνύχι τό, Ναύστ. ἀκρώνυχον Πελοπν. (Λακων.
Μάν.) ἀκράνυχον Κρήτ. 'κορκώνυχον Πάρ.

'Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀκρώνυχον. Περί τῶν ἐκ παραλ-
λήλου φερομένων καταλ. -ο -ι ἢ -ο -ι. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2, 170 κέξ. καὶ 179 κέξ.

1) Τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος μετὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου
τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων.
Μάν.): Μὲ τ' ἀκρώνυχον πατῶ Λακων. || Ἄσμ.

Νὰ λειώσουνε τὰ κρούσταλλα ἀπὸ τ' ἀκρώνυχά μου
Μάν.

'Ἦλε, ἀνάτειλε, ἦλε, λάμψε καὶ δῶς μου
γιὰ νὰ λειώσουνε χιόνια ἀπὸ τὰ φτερά μου
καὶ τὰ κρούσταλλα ἀπὸ τ' ἀκράνυχά μου

Κρήτ. Συνών. ἀκρωνυχίδα 1. Πβ. ἀκροδάχτυλο.

2) Τὸ ἄκρον σκέλους ἀγκύρας Ναύστ. Συνών. νύχι
τῆς ἄγκυρας (ιδ. νύχι).

ἀκρωνυχιάζω ἀμάρτ. 'κορωνυχιάζω Πελοπν.
(Αἴγ. κ. ἄ.)

'Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκρωνύχι.

Ξέω διὰ τῶν ὀνύχων, ἀμύσσω ἔνθ' ἄν.: Μὲ 'κορωνύχιασε
ἢ γάττα Αἴγ. || Φρ. 'Ἀρχισαν νὰ 'κορωνυχιάζουν τὰ μάγουλά
τους (κατελήφθησαν ὑπὸ ἀπελπισίας) Πελοπν. Συνών.
γρατσοῦν νίζω, τσοῦγγρανίζω.

ἀκρωνυχίδα ἢ, ἀμάρτ. 'κορωνυχίδα Πελοπν. (Γύθ.
Μάν.) 'γερανυχίδα Πελοπν.

'Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκρωνύχι. 'Ο τύπ. 'γερανυχίδα
ἐκ τοῦ ἀμαρτ. 'γερανυχίδα. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ κ

εἰς γ πβ. τὰ ὅμοια ἀκρολαλῶ - 'γρολαλῶ, ἀκρο-
πατῶ - 'γροπατῶ, ἀκρωτήρι - 'γρωτήρι, ἀκρο-
χωραφίνα - ἀγροχωραφίνα.

1) Τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἄκρου τοῦ
δακτύλου τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς Πελοπν.: Ἄσμ.

'Ἐν τα καὶ τὰ δαχτύλια μου μὲ τοῖς 'γερανυχίδες

(ιδού καὶ τὰ δάκτυλα κτλ.) Συνών. ἀκρωνύχι 1. 2) Τὸ
παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ὄνυχος σκληρὸν καὶ ὀνυχοειδὲς ἔκ-
φυμα, παρωνυχίς Πελοπν. (Μάν.) Συνών. παρανυχίδα.

3) Μικρὸν καὶ σκληρὸν ἔκφυμα γεννώμενον εἰς τὴν
χεῖρα ἢ τὸν πόδα Πελοπν. (Γύθ.)

ἀκρώπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀκράπιστος Πόντ.
(Χαλδ.)

'Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κρωπιστός < κρω-
πίζω, παρ' ὃ καὶ κρᾶπίζω.

'Ο μὴ κοπεῖς μὲ κρωπὴν (εἶδος πελέκεως).

ἀκρωρόφι τό, Κωνπλ.

'Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀκρωρόφος.

Τὸ ἄκρον τῆς στέγης: Εἶναι σκαρφαλωμένες οἱ βερβε-
λοῦδες σὰ μαῖμοῦδες 'ς τ' ἀκρωρόφια ἢ 'ς τοῖς καπνῆς τῶν
τζακιῶν (ἐκ παραδ.) Συνών. ἀκρόδωμα.

ἀκρωστος ἐπίθ. Κύπρ.

'Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀκρωστός < ἀκρών-νομαι τοῦ
ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερέσεως διὰ τοῦ ἀναβι-
βασμοῦ τοῦ τόνου. 'Ιδ. ἀ- στερητ. 2 α.

'Ο μὴ ὑπακούων, ἀπειθής: 'Ἐν ἄκρωστον τοῦτο τὸ παίιν.
Συνών. ἀκροῦμαστος.

ἀκρωτήρα ἢ, ἀμάρτ. 'κρωτήρα Κῶς

'Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκρωτήρι.

Κορυφὴ γηλόφου: 'Ἐν ἤφηκα λαγκάαν, ποταμιάν, βό-
θυνα, 'κρωτήρες, κλουσοῦρες, ρεματιές, κάμπους... νὰ μὴ
γυρίσω. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀκρωτήριον 'Ηρόδ. 7,217
'ἐπ' ἀκρωτηρίῳ τοῦ ἔρεος'. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν
τύπ. 'Ακρωτήρα Νίσυρ. Ρόδ. 'Κρωτήρα Κῶς.

ἀκρωτήρι τό, 'Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μύκ. Νάξ. ('Ἀπύρανθ.)
Τῆν. Χίος κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 89 ΘΓρυνάρ.
Βοσκοπ. 90 ἀκρωτήριν Κύπρ. ἀκουουτήρ' Σαμοθρ.
'κρωτήριν Χίος (Λιθ.) 'κρωτήρι Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) Χίος
κ. ἄ. 'κρουτήρ' Λῆμν. 'κρετήρι Θεσσ. (Βόλ.) 'γρωτήρι
Κύπρ. (Καρπασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκρωτήριον. 'Η λ. καὶ παρὰ Πορτ. Διὰ
τὸν τύπ. ἀκρωτήριν πβ. τὰ ὅμοια 'γρολαλῶ, 'γροπατῶ,
ἀγροχωραφίνα ἐκ τοῦ ἀκρολαλῶ, ἀκροπατῶ,
ἀκροχωραφίνα, ἐν οἷς φαίνεται τρεπόμενον τὸ κ εἰς γ.
Περί τοῦ ἐξηλλοιωμένου τύπ. ἀκουουτήρ' ιδ. ΑHeisen-
berg ἐν 'Αφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 95.

1) Προέκτασις, γλῶσσα γῆς, εἰσχωροῦσα εἰς τὴν θά-
λασσαν Κύπρ. (Καρπασ.) Λῆμν. Νάξ. ('Ἀπύρανθ.) Σαμοθρ.
Χίος κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: 'Ολα τὰ νερά τῶν ἀκρω-
τηριῶ γλυφίζουσε 'Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

'Σ τὰ τραχὲὰ μονοπάτια, 'ς τ' ἀκρωτήρια
τοῦ συντριμμοῦ καὶ τοῦ γκρεμοῦ μὲ πάτε;

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 'Η σημ. καὶ παρὰ Πορτ. 'Η λ. ὡς τοπων.
πολλαχ. β) Παραλία βραχώδης καὶ ἀπότομος μετὰ

